

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s.r.o., P., IČO: X.**, zastúpený: F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnému: **L. Š., nar. X., K., o vymoženie 439,49 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn.: 11Er 507/2006, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. júna 2012, č. k.: 5CoE 32/2012-55 , takto

r o z h o d o l:

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 29. júna 2012, č. k.: 5CoE 32/2012-55 sa **z r u š u j e** a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor žiadosťou doručanou na Okresný súd Rožňava 24. októbra 2006 požiadal o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie 13 240,-Sk s príslušenstvom v zmysle ust. § 44 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe návrhu oprávneného. Uviedol, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu z 01. júna 2006, sp. zn.: SR 1611/06, zriadeného zriaďovateľom S. R. a.s., K., IČO: 35 922 761 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd Rožňava poverením z 27. októbra 2006 poveril súdneho exekútora Ing. Mgr. K. M. vykonaním exekúcie.

Okresný súd Rožňava uznesením z 23. septembra 2011, č. k.: 11Er 507/2006-24 exekúciu zastavil a oprávneného zaviazal zaplatiť súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. K. M. trovy exekúcie v sume 71,99 EUR.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku skúmal, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom. Zistil, že medzi účastníkmi bola 11. júla 2005 uzatvorená Zmluva o úvere (ďalej len „Zmluva o úvere“ alebo „Zmluva“), na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver vo výške 331,94 EUR. V bode 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru je upravená rozhodcovská doložka, v zmysle ktorej všetky spory vzniknuté zo Zmluvy o úvere budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou S. R. a.s. alebo alternatívne pred príslušným súdom SR, ak žalujúca strana podá žalobu na súde. Uviedol, že je nesporné, že Zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou. Oprávnený má v tomto zmluvnom vzťahu postavenie dodávateľa a povinný postavenie spotrebiteľa. Návrh spotrebiteľskej zmluvy je v danom prípade pripravený na predtlačenom tlačive, do ktorého sa vpisujú len požadované údaje. Spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť obsah Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy, nemôže vyjednávať, jedinou alternatívou je prijatie resp. odmietnutie návrhu ako celku. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, t.j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Praktickým dôsledkom predmetnej rozhodcovskej doložky je, že spotrebiteľovi je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Znenie rozhodcovskej doložky síce neodporuje doslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby predmetné ustanovenie dodržané nebolo, teda zákon obchádza. Uvedené potvrdzuje i množstvo exekučných vecí s obdobným skutkovým základom a totožným oprávneným na exekučnom súde. Predmetná rozhodcovská doložka je neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a je v súlade s § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. Keďže rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul je absolútne neplatnou, aj výkon práva a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Exekučný titul vydaný na základe takejto doložky nemá legitimitu a je materiálne nevykonateľný. Na základe uvedeného má súd za to, že sú dané dôvody na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 Zákona č. 244/2002

o rozhodcovskom konaní (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“). Rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je právom nedovolené a odporuje dobrým mravom. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku tak, že uložil oprávnenému povinnosť ich nahradiť súdnemu exekútorovi, nakoľko podal návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorý trpí vadami, že v exekúcii nie je možné pokračovať.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací napadnutým uznesením uznesenie súdu prvého stupňa (exekučného súd) potvrdil.

Odvolací súd odvolanie oprávneného prejednal a uzneseniu súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil ako vecne správne, uviedol, že jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožnil, pretože dôvody uznesenia súdu prvého stupňa sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, pretože sa v ňom spomínajú skutočnosti, o ktorých sa súd vôbec nezmieňuje (nepripustnosť exekúcie, neprimeraná vzdialenosť rozhodcovského súdu pre spotrebiteľa) a ostatné skutočnosti sa netýkajú dôvodov, pre ktoré bola exekúcia zastavená. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p., oprávnený bol v odvolacom konaní neúspešný, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a povinný a exekútor si žiadne trovy neuplatnili.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil ust. § 241 ods. 2 písm. a) a ust. § 237 písm. a) O.s.p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, ust. § 237 písm. d) O.s.p., že v tej veci sa už právoplatne rozhodlo, ust. § 237 písm. e) O.s.p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ust. § 237 písm. f) O.s.p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, ust. § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, ust. § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že z dôvodu krátkosti času a hrozby uplynutia lehoty na podanie dovolania podal oprávnený dovolanie zo všetkých zákonom prípustných dôvodov dovolania, pričom napadnuté uznesenie napadá v celom rozsahu. Vo vzťahu k jednotlivým dôvodom dovolania, oprávnený poukázal na argumentáciu použiteľnú vo vzťahu k dovolacím dôvodom, ktorá je uvedená v podanom

odvolaní. Zároveň uviedol, že v krátkom čase súdu predloží doplňujúcu právnu argumentáciu k jednotlivým dovolacím dôvodom.

Podaním doručeným na súd prvého stupňa 16. októbra 2012 oprávnený bližšie špecifikoval a doplnil dôvody dovolania. Uviedol, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej medzi oprávneným a povinným. Takéto právne posúdenie trpí základnými vadami svojej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti, čím porušuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Podľa názoru dovolateľa, závery odvolacieho súdu, že rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa, že žaloby, ktorých cieľom je uspokojenie nárokov z úverových zmlúv podáva v zásade len veriteľ úverového vzťahu na ním zvolený rozhodcovský súd, a že spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov uzavretia rozhodcovskej doložky, a preto vzhľadom na jeho úroveň informovanosti a vyjednávaciu silu nemožno spravodlivo požadovať, aby porozumel jej významu, nie sú zdôvodnené a preukázané, predstavujú nepreukázanú domnienku súdu, ktorá nemá základ v právnych a skutkových súvislostiach. Uviedol, že obchodné vzťahy medzi podnikateľmi a spotrebiteľmi sú v rôznych sektoroch služieb (bankovníctvo, energetika...) založené na formulárových zmluvách, obsah ktorých spotrebiteľia v zásade nie sú schopný pozmeniť. Argument, že akákoľvek individuálne dojednaná zmluvná podmienka je neplatná, nemá oporu v ust. § 53 Občianskeho zákonníka, ani v smernici Rady 93/13/EHS. Podľa dovolateľa, ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26. februára 1986, M., samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno proti nemu odvolávať. Uviedol, že súd prvého stupňa ani odvolací súd sa najmä s judikatúrou Súdneho dvora EÚ nevysporiadali a nezdôvodnili, prečo priamo aplikovali ust. smernice Rady 93/13/EHS. Smernica podľa dovolateľa nepovažuje riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní za ustanovenie neprimerané a opačné závery oboch súdov sú ich nepreukázanou domnienkou.

Ďalej dovolateľ poukázal na znenie smernice Rady 93/13/EHS ust. ods. 1 písm. q) jej prílohy v slovenskom, anglickom, českom, poľskom, nemeckom a francúzskom jazyku a uviedol, že ustanovenie slovenskej verzie uvedeného ustanovenia smernice je nesprávne v rozhodujúcom slovnom spojení „najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory

neupravené právnymi predpismi“. Všetky ostatné jazykové verzie ukazujú, že atribút „neupravenosti právnymi predpismi“ sa týka rozhodcovského konania. To znamená, že spotrebiteľská zmluva nesmie od spotrebiteľa vyžadovať, aby spory riešil výlučne akýmsi osobitným typom arbitráže, ktorá nie je upravená právnymi predpismi, to však podľa dovolateľa nie je prípad rozhodcovského konania upraveného Zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Text úniového predpisu je potrebné skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu. Pokiaľ je výklad ustanovenia práva Únie v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorej je súčasťou.

Dovolateľ má za to, že v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ platí pre taký vnútroštátny súd, ktorý je súdom poslednej inštancie v konkrétnom spore, t.j. súdom, proti ktorého rozhodnutiu nemožno podať žiaden opravný prostriedok. Ďalej je nutné dodať, že Súdnemu dvoru EÚ by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu úniového práva a následnej aplikácie vnútroštátnymi súdmi SR. Je potrebné požiadať Súdny dvor EÚ aj o výklad čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ, a to v súvislosti s výkladom pojmu „neprijateľná zmluvná podmienka“ v kontexte smernice Rady 93/13/EHS, a jej následnej aplikácii exekučnými súdmi a dopadom na existujúce právne vzťahy.

Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Taktiež navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie v dovolaní špecifikoval.

Povinný sa dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O.s.p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že dovolanie oprávneného je dôvodné.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a) O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b) a c). Rovnako na danú vec nemožno aplikovať ani prípady upravené v § 239 ods. 1 O.s.p.. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p.. Iba v prípade, že by rozhodnutia odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O.s.p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a) až g) O.s.p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci

podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O.s.p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (R 117/1999, R 34/1995).

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. a), d), e) a f) O.s.p., ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania.

K procesnej vade konania podľa § 237 písm. f) dovolateľ namietal, odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom posúdení rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky a právne posúdenie odvolacieho súdu trpí základnými vadami nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti čím porušuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 237 písm. f) O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym

poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať limity zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na podstatné otázky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach (G. R. c/a Š. z 21. januára 1999, V. D. c/a H. z 19. apríla 1994). Rozsah povinností súdu uviesť v rozhodnutí presvedčivé a dostatočné dôvody sa mení podľa povahy rozhodnutia a posúdenia konkrétnej veci. Ak ide však o taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (H. c/a F. z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 115/03 súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov správal, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

V danom prípade sa odvolací súd v napadnutom uznesení v zmysle citovaného ust. § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil s uznesením exekučného súdu a uviedol, že v odvolaní oprávneného sa spomínajú skutočnosti, o ktorých sa súd vôbec nezmiňuje (nepripustnosť exekúcie, neprimeraná vzdialenosť rozhodcovského súdu pre spotrebiteľa) a ostatné skutočnosti sa netýkajú dôvodov, pre ktoré bola exekúcia zastavená. Žiadne ďalšie skutočnosti na skonštatovanie správnosti dôvodov uznesenia súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa neuviedol.

Dovolací súd dospel k záveru, že takéto odôvodnenie súdneho rozhodnutie nemožno považovať za odôvodnenie v súlade s ust. § 157 ods. 2 a § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal ani s námietkami oprávneného uvedené v jeho odvolaní. Konštatovanie odvolacieho súdu, že v odvolaní oprávneného sa spomínajú skutočnosti, o ktorých sa súd vôbec nezmiňuje (nepripustnosť exekúcie, neprimeraná vzdialenosť rozhodcovského súdu pre spotrebiteľa) a ostatné skutočnosti sa netýkajú dôvodov, pre ktoré bola exekúcia zastavená, nie je správne. V danom prípade exekučný súd exekúciu v zmysle § 57 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 Zákona o rozhodcovskom konaní zastavil, z dôvodu, že exekučný titul – rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky, ktorú súd posúdil ako neprijateľnú podmienku. Rozhodcovský rozsudok vydaný na základe takejto neprijateľnej – neplatnej zmluvnej podmienky je materiálne nevykonateľný a zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je právom nedovolené a odporuje dobrým mravom. Oprávnený v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa Zmluvu o úvere uzavretú medzi účastníkmi konania nesprávne posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku a že súd prvého stupňa posudzoval vec, o ktorej už raz právoplatne rozhodol. Tieto dôvody oprávneného sa nepochybne týkajú dôvodov, pre ktoré bola exekúcia zastavená, preto mal odvolací súd na tieto dôvody oprávneného dať odpoveď v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Je potrebné uviesť, že ust. § 219 ods. 2 O.s.p. dáva odvolaciemu súdu možnosť vypracovania tzv. skráteného rozhodnutia, ak je výrok vecne správny a odvolací súd sa stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti. Odvolací súd však pri odôvodnení svojho rozhodnutia postupoval v rozpore s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. keď neuviedol konkrétne

dôvody správnosti napadnutého rozhodnutia a nevysporiadal sa s námietkami oprávneného uvedené v odvolaní. Dovolací súd má za to, že ak odvolací súd pri odôvodnení svojho rozhodnutia postupuje podľa § 219 ods. 2 O.s.p. musí aspoň v krátkosti uviesť ktoré dôvody preukazujú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa a musí sa vysporiadať s podstatnými argumentmi oprávneného uvedenými v odvolaní, aby bolo zachované právo účastníka na spravodlivý súdny proces v zmysle § čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade postupom odvolacieho súdu bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.

Tým že odvolací súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 2 O.s.p.), odňal účastníkom možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p., čím porušil právo účastníka na spravodlivý súdny proces v zmysle § čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vzhľadom na skutočnosť, že odvolateľom namietaná vada podľa § 237 písm. f) je dôvodná a je dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie postihnuté takouto vadou nemôže byť považované za správne, dovolací súd považoval za nadbytočné zaoberať sa ďalšími dovolacími dôvodmi oprávneného.

Keďže dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd svojím postupom odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p., dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v zmysle § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konania.

V novom konaní odvolací súd svoje rozhodnutie náležite odôvodní (§ 157 ods. 2 a § 211 O.s.p.) a vysporiada sa s dovolacími dôvodmi oprávneného uvedenými v jeho odvolaní. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania v zmysle § 243d ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 27. marca 2013

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková